

ПОБЕДАТА НА ХРИСТОВИЯ КРЪСТ

Дейвид Уилкерсън

6 Юли 2009

Пречистващата и изцерителна сила Неговата кръв

Беше нощта преди разпъването на Христос. Исус беше събрал учениците Си в горницата, за да ги подготви за тръгването Си от тази земя. След като се храниха заедно, Господ взе кърпа и започна да мие нозете на мъжете.

Тази вечер Исус каза на посветените Си последователи, че ще бъде „издигнат“ (което означава разпънат на кръст) от ръцете на злите хора, като по този начин ги предупреди за онова, което щеше да се случи.

Исус приключи посланието Си с думите: „Излязох от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца“ (Йоан 16:28).

На което учениците отговориха: „Ето, сега ясно говориш и никаква притча не казваш. Сега знаем, че Ти всичко знаеш... По това вярваме, че си излязъл от Бога“ (16:29-30).

Те показаха на Исус, че са разбрали ясно онова, което им каза. Но обърнете внимание на техните думи в следващия стих: „Сега знаем... вярваме...“

Очевидно голяма вяра беше завладяла душите им. Те заявиха: „Сега разбираме, Исусе. Сега знаем. Сега вярваме!“

Всичко това предполага, че учениците са подготвени за ужасните, кървави дни, които предстояха.

Исус отговори на учениците Си с въпрос: „Сега ли вярвате?“ (Йоан 16:31).

Когато Христос зададе този въпрос, все едно питаше:

„Сега разбирате ли какво предстои? Можете ли да пиете от чашата, от която ще пия аз? Готови ли сте да вярвате, когато утре Ме видите да вися безпомощен на кръста?“

Ще продължите ли да вярвате, когато вече нямам власт над хората и демоните; когато разберете, че Отец Ми ме е предал в ръцете на врага за известно време; когато видите лицето Ми обезобразено до неузнаваемост? Какво ще стане с вярата ви, когато Спасителя няма да има сила да спаси Себе Си?

Кажете ми, вярвате ли сега? Наистина ли вярвате?”

„Ето, настава час, дошъл е вече, да се разпръснете всеки при своето си и Мен да оставите сам” (Йоан 16:32).

Беше дошъл часът на изпитанието.

Часът на изпитание дойде след многото сладки часове на общение по хълмовете. Помислете: само преди няколко часа Исус нежно беше умил нозете на учениците Си и ги беше предупредил за страданието и болката, които щяха да последват след разпятието.

Но в часа на изпитанието, бързо стана ясно, че учениците не бяха разбрали всичко, което ги научи Исус. Каква веселба трябва да е имало в ада тогава. За толкова кратък период от време Петър премина от хвалба с вярата си до това да се отрече от Христос и да Го прокълне. Всички ученици оставиха Исус, търсейки убежище, точно както беше предсказано: „всеки при своето си” (Йоан 16:32).

Преди да осъдим тези мъже обаче, нека си представим , че ние също сме близо до Кръста в този ден. Какво щеше да стане ако чуеш Исус да вика: „Отче, защо си ме изоставил?” Какви мисли биха минали през ума ти? Предполагам, че би си помислил същото, което си помислиха и учениците. Може би щеше да се чудиш като тях:

„Къде е Божията ръка в цялото това страдание и болка? Къде е Отец сега? Защо Той би позволил да се случи толкова ужасно нещо, след всичко, което Исус обеща за царството Му?”

Този вид мисли заведоха учениците право в ямата на отчаянието. Те трябва да са треперили и мислили: „Считахме, че Той е нашата надежда.” Сега виждаха, че тя се изпарява пред очите им.

Точно в този момент на видима загуба на надежда, ние зърваме част от победата на Кръста.

Сатана вероятно злорадстваше в този момент. Може би си мислеше, че е видял модела на Божия човек, който го удовлетворяваше. Представям си го как си мисли: „Това е картина на онова, което ще се случи. Последователите на Христос ще се огънат, когато са подложени на болка и страдание. Ще паднат веднага след като ги налегнат проблемите. Само като вдигнат собствения си кръст, веднага ще захвърлят вярата си.”

Всъщност, сцената на Голгота не приличаше на победа. Но в онзи ден се случваше нещо, което Сатана не знаеше и никога нямаше да разбере за благословения ни Спасител - безкрайната милост на Бог в Христос!

Нещо невероятно се случва, когато човек приеме Исус за Господ. След като веднъж изоставят света и Го последват, хората винаги са завързани за Господ с вечните връзки на любовта. Помислете за описанието на Павел на тази необхватна милост:

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?... нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ” (Римляни 8:35, 38-39).

Въпреки срамния провал на учениците, Божията милост работеше на пълни обороти в тях чрез Святия Дух. И тази милост донесе победата след черния ден на Кръста. Едно семе на вяра беше посадено в последователите на Исус, а къщите им бяха построени на скала. Разбира се, домовете им се разклатиха, когато сатанинските бури удряха стените и мощните вълни блъскаха основите. Но когато премина бурята, къщите устояха.

Семето на вярата не беше мъртво, но напълно живо! Молитвите на Исус бяха победили. Вярата на последователите Му не пропадна.

Искам да наблегна на една от многото победи на кръста.

Никой не може да преброи всичките нежни милости и многобройните благословения на пролятата Христова кръв. Но аз искам да прославя една победа по-специално: опрощението на всички минали грехове.

„Но ако ходим в светлината, както е и Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Исус (Христос), Неговия Син, ни очиства от всеки грях... Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан 1:7-9).

Задължително за всеки последовател на Исус е да се хване за тази славна истина. От това да я разберем зависи дали ще поддържаме победоносна вяра по време на тежките мъки. В несигурни времена, въпросът за това да си почиваме в Христовата простителност е изключително важен.

За много от нас, които сме служили с години вярно на Исус е нараснала увереността, че вярата ни може да издържи всяка огнена пещ. Ние свидетелстваме като учениците: „Сега разбирам, Господи. Сега вярвам.” Благодарим на Бог, че ни е отворил очите за вечните Си цели.

Но изведнъж попадаме в съкрушителна, невероятна криза. Разбираме, че сме се озовали в седем пъти по-гореща пещ, от която и да било преди. Изправили сме се лице в лице с толкова болезнена битка, толкова предизвикателна борба, че къщата ни започва да се клати. И скоро е потопена от тревоги и страхове.

Чуйте свидетелството на един благочестив пуритански проповедник от историята.

Той е преживял огромни страдания през живота си и говори от името на множество християни, когато пише: „Първото нещо, което мнозина питат, е „Какво съм направил? Господи, предадох ли те?“

Това е описано в едно писмо, което получих от скъпа сестра в Христос. Тя пишеше следното за големите си страдания:

„Изглежда изпитанията няма да свършат, няма да има дори и кратък период на почивка. Не знам дали това е наказание от Господ.

Чудя се дали проблемите в семейството ми са заради живота ми преди да се спася. Винаги се питам това. Задавах на Отец този въпрос отново и отново, защото наистина не знам.

Понякога си мисля, че ако е така, тогава наказанието ми е по-тежко, отколкото мога да понеса наведнъж. Бих предпочела да го нося сама, отколкото и членовете на семейството ми да страдат за предишните ми грехове.

Обичам Господ и това да Го изоставя не е вариант за мен. Той е моя живот. Но напоследък чувствам, че би било по-добре да не се бях раждала. Тогава децата ми не биха били тук и не биха страдали.

Понякога чувствам, че просто искам да се прибера у дома и да бъда с Исус. Но това е егоистично, защото децата ми се нуждаят от мен.

Моля Ви, ако имате някакви коментари върху това, които биха ми обяснили нещо, много бих се радвала да ги чуя.”

Казвам ти това, което бих казал и на тази жена: чуй думите на апостол Павел. Той пише: „Но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус. Него Бог постави за умилоствие чрез Неговата кръв посредством вяра; за да покаже Своята правда в опрощаването на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше” (Римляни 3:24-25).

Чрез вяра в пролятата Христова кръв са покрити всички минали грехове.

Ние сме чисти в Божиите очи чрез незаслужената Му прошка. Цялата вина, страх и осъждане се отнемат от нас. Всичките ни стари задължения са пометени!

Накратко, Бог вече не държи тези стари грехове срещу теб, Той те е помирил със Себе Си. Удивително е, но Бог го направи докато ти все още беше в греховете си. Питам те – колко повече важи това помирение сега, когато си повярвал в победата на Кръста?

Според Павел, „Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас. Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв чрез Него. Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот” (Римляни 5:8-10).

Накрая Павел ни казва: „И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус.” (8:1). Грехът е изгубил силата си да осъжда. И това се случи на Христовия кръст.

Факт е, че има последствия от греха.

Някои последствия от греха може да са причинени от минали навици. По същия начин и Божието наказание винаги следва греха. Но като Божие дете веднъж завинаги трябва да разбереш едно нещо: Бог никога не наказва децата Си с гняв.

„Защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема.“ Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове, защото кой е този син, когото баща му не наказва?” (Евреи 12:6-7)

Никога не си по-обичан, отколкото когато си наказван или коригиран от Господ. Всъщност, целият процес на наказанието има много общо с Божието желание към теб. То е предназначено да те доведе до Неговото знание и слава.

Все пак, не се заблуждавайте: Библията нарича тези времена „скръбни”. Те по никакъв начин не са радостни. „Нито едно наказание не изглежда да е за радост” (12:11). Но ни е казано и, че: „Но после донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него.” (същия стих)

Трябваше да потуша много от стрелите и лъжите на Сатана през годините. Днес със сигурност заявявам: „Бог не ми е ядосан. И, скъпи последователю на Исус, Той не е ядосан и на теб. Следователно, потуши всичко, което ти казва дявола!”

Това е победата на Кръста: мир с Бог и самия Божий мир.

На кръста, милостта и мира придобиха човешко лице – това на Исус Христос. През цялата история, когато Божие дете напълно се е доверило на пречистващата, изцерителна сила на Христовата кръв, му е бил обещан мир. Това е личния мир на Христос, Който управлява небето.

Думите на Павел по темата са насочени към всеки вярващ, за да ги прилага в собствения си път: „И нека в сърцата ви царува Божият мир, за който и бяхте призовани в едно тяло; и бъдете благодарни” (Колосяни 3:15).

Скъпи светии, това е надеждата ни във всички битки: нека мира да управлява сърцето ти, почивайки си в Божиите обещания. „А Сам Господ на мира да ви дава мира винаги и всякак” (2 Солунци 3:16).

Нека в тези несигурни дни молитвата на Павел стане и наша:

„И нека Бог на надеждата ви изпълни с всякаква радост и мир във вярата, така че да се преумножава надеждата ви чрез силата на Светия Дух” (Римляни 15:13).

Слава на Бог за радостта и мира Му! Амин.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2009 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[The Victory of the Cross of Christ / Победата на Христовия Кръст](#)